

Περιοδικό ANTI

Γρηγόρης Ιωαννίδης

Η παράσταση στηρίζεται στο παραμύθι του Πίτερ Κάρεϋ και πάνω σε αυτό η Όλγα Ποζέλη στήριξε και ψήλωσε ακόμη περισσότερο τη σκάλα που την οδηγεί στον τελικό της στόχο.

Χωρίς υπερβολή, μου φαίνεται πως στόχος της σκηνοθέτιδας είναι η μετατροπή του θεάτρου της σε μαγικό κουτί παραγωγής θαυμαστών εμπειριών, σε χώρο πλασμένο από το υλικό του παιδικού επιφωνήματος και από τη συγκίνηση της πρώτης ανακάλυψης του γύρω μας κόσμου. Έναν χώρο συλλογικού, γενικού νοήματος, όπου ο καθένας καταθέτει και αντλεί την προσωπική, υποκειμενική του εμπειρία. Υπάρχει σίγουρα κάτι σε αυτό το σκηνικό κόσμο της Ποζέλη που μας αφορά και που μας αφορά ιδιαίτερα, κάτι που ζητά τον εξαγνισμό του νεανικού θεάτρου από την κοινοτοπία και από την υπερβολή και που προκρίνει την αναβάπτιση του σκηνικού λόγου στις καθαρές πηγές της παιδικής φαντασίας και του εφηβικού ενθουσιασμού.

[...] Η παράσταση διαθέτει ύφος. Και δημιουργεί ατμόσφαιρα. Πόσοι από τους δόκιμους θιάσους μπορούν να καυχηθούν γι' αυτά τα δύο;